

@ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΟΙ

- Μα καλά παιδί μου, φίλους δεν έχεις να βγεις έξω; Τι κάνεις όλη μέρα στο σπίτι; Η φωνή της μητέρας του ακούστηκε από την πόρτα του δωματίου, όπου στεκόταν. Είχε βαρεθεί την εικόνα του γιού της, βυθισμένου σε ένα ακόμα τεράστιο βιβλίο, από αυτά τα μυθιστορήματα περιπέτειας που γέμιζαν την βιβλιοθήκη του και άδειαζαν τον κουμπαρά του και, λογικά, την είχαν κάνει να αναρωτιέται γιατί δεν ασχολείται με κάποιο χόμπι, όπως οι συνομήλικοί του. Κάποιο άθλημα ας πούμε ή κάτι τέτοιο.

Ο «βιβλιοφάγος» λοιπόν, όπως τον αποκαλούσε ειρωνικά η μητέρα του, σήκωσε το βλέμμα του, αφήνοντας ξαφνικά τον φανταστικό κόσμο του βιβλίου του και επιστρέφοντας στην πραγματικότητα, ενώ στα αυτιά του ηχούσαν τα συνεχή παράπονα των γύρω του για αυτόν με θέμα την «αντικοινωνικότητα» του και οι προτροπές «να κάνει παρέα με αληθινά παιδιά, αντί για σελίδες».

Όχι, η αλήθεια ήταν ότι, αν και πολύ σπάνια, έκανε παρέα με τους συμμαθητές του. Αλλά τις περισσότερες φορές, για να το θέσουμε απλά, δεν είχε ιδέα για τι πράγμα μιλούσαν. Να μην αναφέρουμε και το γεγονός πως ένιωθε σαν όλοι να τον αντιπαθούσαν, λιγότερο ή περισσότερο, άσχετα με τα συμπαθητικά βλέμματα που του έριχναν όταν μιλούσε στο μάθημα. Δεν υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος, όχι. Το μόνο που ήξερε και θυμόταν ήταν ότι από τότε που πάτησε το πόδι του στο σχολείο, κανείς δεν προσφέρθηκε να του μιλήσει, ή έστω να τον ρωτήσει κάτι. Όλοι τον απέφευγαν. Αν και, για να πούμε την αλήθεια, ούτε αυτός

ήταν πρόθυμος να ανοίξει συζήτηση με κάποιον. Οπότε όχι, δεν είχε φίλους για να βγει από το σπίτι.

Κι όμως, ο Τ, όπως συστηνόταν στο μικρό βιογραφικό που είχε γράψει για την προσωπική του σελίδα στο αγαπημένο του κοινωνικό δίκτυο, και φίλους είχε και δημοφιλής ήταν και πρόθυμος να ανοίξει συζητήσεις ήταν. Με την μόνη ιδιαιτερότητα, ότι οι φίλοι του ήταν, με απλούς όρους «διαδικτυακοί». Τι σήμαινε αυτό; Ότι μέσα σε λίγους μήνες μετά την ανακάλυψή του ότι υπήρχε μια ολόκληρη κοινότητα που διάβαζε και είχε το ίδιο πάθος για τα βιβλία που είχε και αυτός, είχε γνωρίσει φίλους από άλλες πόλεις, χώρες, ακόμα και ηπειρούς που, σε αντίθεση με τους «αληθινούς» του φίλους, ενδιαφέρονταν να συζητήσουν για την πλοκή ενός θεατρικού έργου, εμπνευσμένου από ένα αγαπημένο βιβλίο ή να θρηνήσουν για τον θάνατο ενός φανταστικού χαρακτήρα. Σε λίγους μήνες, είχε δημιουργήσει από μια μόνο ομαδική συνομιλία στο ίδιο κοινωνικό δίκτυο, μια ολόκληρη παρέα, με δεσμούς που θα ζήλευαν κι οι πιο επιστήθιοι φίλοι. Οπότε, ναι, είχε φίλους, αλλά δεν μπορούσε να βγει έξω μαζί τους ή να κάνει ό,τι κάνουν οι άλλοι φίλοι «στην αληθινή ζωή».

Ο Τ ήξερε ότι, αν μιλούσε για τους φίλους του, όλοι του οι συμμαθητές και οι γνωστοί θα τον κορόιδευαν ή θα έφριτταν και θα έλεγαν πράγματα όπως «Πώς ξέρεις ότι δεν είναι κάποιος ενήλικας - φρικιό που θέλει το κακό σου πίσω από την οθόνη;» ή «Οι αληθινοί φίλοι υπάρχουν μόνο στον αληθινό κόσμο» ή «Αφού δεν θα τους συναντήσεις ποτέ, γιατί ασχολείσαι;»

Ο τελευταίος ισχυρισμός, όμως, προς μεγάλη χαρά του Τ, αποδείχθηκε τελικά λανθασμένος. Λίγα χρόνια αργότερα, με τον ίδιο να έχει τελειώσει το σχολείο και, ενώ θεωρούταν πλέον «βετεράνος» στην (τεράστια πια) κοινότητα

παθιασμένων βιβλιοφάγων με γεμάτες βιβλιοθήκες και άδεια πορτοφόλια, η φήμη του εξαπλώθηκε και πλέον μετατράπηκε, παραδόξως, σε είδωλο και συμβολικό πρόσωπο για τις εικονικές κοινότητες: ίσως είχε έρθει η ώρα να περάσει όλη αυτή η περιπέτεια και η τεράστια παρέα, από διακομιστές, οθόνες και μηνύματα στον «αληθινό» κόσμο, έτσι δεν ήταν;

Είχε φτάσει ο Απρίλης, όταν ο Τ έστειλε ένα μήνυμα στην πλέον ώριμη ομάδα συζητήσεων, που ήταν και ο λόγος της εικονικής του φήμης, προτείνοντας μια - επιτέλους - συνάντηση των δέκα πάνω - κάτω αποφασισμένων φίλων, και, μέσα σε λίγες ώρες, είχαν γίνει αναρίθμητα σχέδια για τον τόπο, τον χρόνο και την απήχηση που θα είχε αυτή η κίνηση στην κοινότητα.

Μετά από μακρές συζητήσεις, η ίσως καλύτερη μέρα στην ζωή του Τ είχε κανονιστεί: μια πτήση για τη Θεσσαλονίκη, όπου έμεναν οι περισσότεροι του φίλοι, και μία συνάντηση, πιο θεαματική από οποιαδήποτε σκηνή περιπέτειας σε βιβλίο, που θα λάμβανε χώρα σε περίπου έναν μήνα, διάστημα αρκετό για να κάνει την παρέα να μετράει τις μέρες, τις ώρες και τα λεπτά για την στιγμή που οι άνθρωποι που έβλεπαν μόνο στην οθόνη τους, θα ήταν πλέον ακριβώς μπροστά τους, ζωντανοί, παίρνοντας ανάσες, μιλώντας, περπατώντας, όντας *αληθινοί*, «χειροπιαστοί» άνθρωποι.

Παρατηρώντας τα πόδια του να στέκονται πάνω στην μοκέτα που ήταν στρωμένη έξω από την πύλη επιβίβασης, ο Τ ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι τα χρόνια, οι μήνες, οι μέρες που είχαν περάσει, όλα οδηγούσαν στη στιγμή που θα ερχόταν σε τέσσερις μόλις ώρες. Ειδοποιήσεις κατέκλυζαν το κινητό του, μηνύματα και αναρτήσεις για την χαρά που είχαν όλοι οι «ακόλουθοι» του για την συνάντηση της Παρέας (με Π κεφαλαίο πλέον), γεμίζοντας τον με τόση ευγνωμοσύνη που,

κάποτε, (σαν χθες του φαινόταν) επέλεξε να μην βγει έξω, αλλά να μείνει μέσα, να ψάξει πληροφορίες για την ημερομηνία έκδοσης του επόμενου βιβλίου της τότε αγαπημένης του σειράς. Ήταν η μέρα που το Διαδίκτυο τους σύστησε. Άξιζε τελικά τον κόπο να υπομένει για χρόνια τις φωνές της μητέρας του.

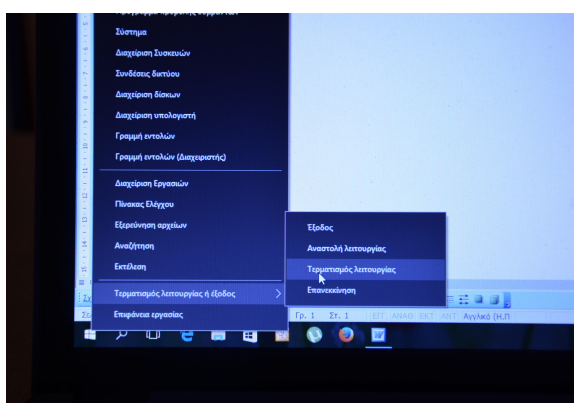
Η θέα από το μικρό παράθυρο του αεροπλάνου επιτέλους ήταν αυτή του διαδρόμου προσγείωσης. Τα λεπτά της αποβίβασης πέρασαν θολά, αλλά ξαφνικά όλα μετατράπηκαν σε μία εικόνα υψηλής ευκρίνειας, καθώς αναγνώρισε έξι γνωστά πρόσωπα και τα πόδια του ενστικτωδώς τον οδήγησαν προς αυτά. Χαμόγελα και αγκαλιές και δάκρυα γέμισαν την μικρή φούσκα που ένιωθαν να σκεπάζει προστατευτικά την Παρέα και όλα ξαφνικά έγιναν μια συγκινητική ακαταστασία από σακίδια και αστεία που μόνο αυτοί καταλάβαιναν.

Λίγα λεπτά αργότερα και ο Τ και οι φίλοι του, που αποφάσισαν να αλληλοαποκαλούνται με τα αρχικά τους, (όπως δηλαδή έκαναν και όταν ανέλυαν την πιθανότητα ύπαρξης παράλληλων κόσμων στις τρεις το πρωί, όταν βαριόντουσαν πια να πληκτρολογήσουν τα πλήρη τους ονόματα), βρήκαν τους εαυτούς τους σε μια μικρή καφετέρια, και εκεί έγινε η πρώτη τους ζωντανή συζήτηση, αντάλλαξαν δώρα κι έβγαλαν την μοναδική τους ίσως φωτογραφία μαζί (η φωτογένεια τους ήταν εκ διαμέτρου αντίθετη με το ταλέντο τους να υπερ-αναλύουν φανταστικούς χαρακτήρες). Περιττό να αναφερθεί, ότι για την επόμενη εβδομάδα, όλοι οι

“ακόλουθοί” τους, βρίσκονταν σε μια γενική κατάσταση γιορτής, βλέποντας ότι η Παρέα είχε πλέον κατακτήσει ένα κομμάτι της αληθινής ζωής.

Ποιος να το ‘ξερε, ότι μόλις έναν Μάιο αργότερα, η μικρή ιστορία που είχε ξεκινήσει να γράφει, εμπνευσμένος από τους ίδιους του τους φίλους, θα εξελισσόταν σε ένα επισήμως εκδοθέν μυθιστόρημα περιπέτειας, και ότι ο Τ θα βρισκόταν στην ίδια, ιστορική πλέον καφετέρια, να υπογράφει βιβλία, με τους ίδιους φίλους δίπλα του, αλλά αυτή τη φορά και με όλα τα παιδιά που προτιμούσαν να μένουν μέσα, αλλά που είχαν αφήσει για λίγο την ασφάλεια των βιβλίων τους, μόνο και μόνο για να δουν τη ζωντανή απόδειξη του ότι οι φίλοι σου δεν χρειάζεται να είναι απαραίτητα αυτοί που πηγαίνουν στο σχολείο σου ή βρίσκονται στη γειτονιά σου, αλλά ίσως είναι αυτοί που βρίσκονται λίγο πιο πέρα, εκεί που δεν τους περιμένεις, και χάρη σε αυτούς, ίσως καταφέρεις κάτι που δεν φανταζόσουν ποτέ. Γιατί, με αυτόν τον τρόπο, οι φίλοι του Τ παρέμειναν φίλοι του για χρόνια, και με αυτόν τον τρόπο, η Παρέα έμεινε στην διαδικτυακή ιστορία, ως το απόλυτο δείγμα αληθινής, καθαρής φιλίας, από αυτή που διαβάζεις στα βιβλία.

Όνοματεπώνυμο μαθήτριας: Βαλάκα Ελευθερία

Σχολείο και Τάξη: 6^ο Γυμνάσιο Πετρούπολης, Β' Τάξη

Θεματική: Ανθρώπινες σχέσεις (φιλία)